

PARSING

Charles Bernstein

& TRANSLATED INTO FINNISH BY LEEVI LEHTO
AS JÄSENTÄEN

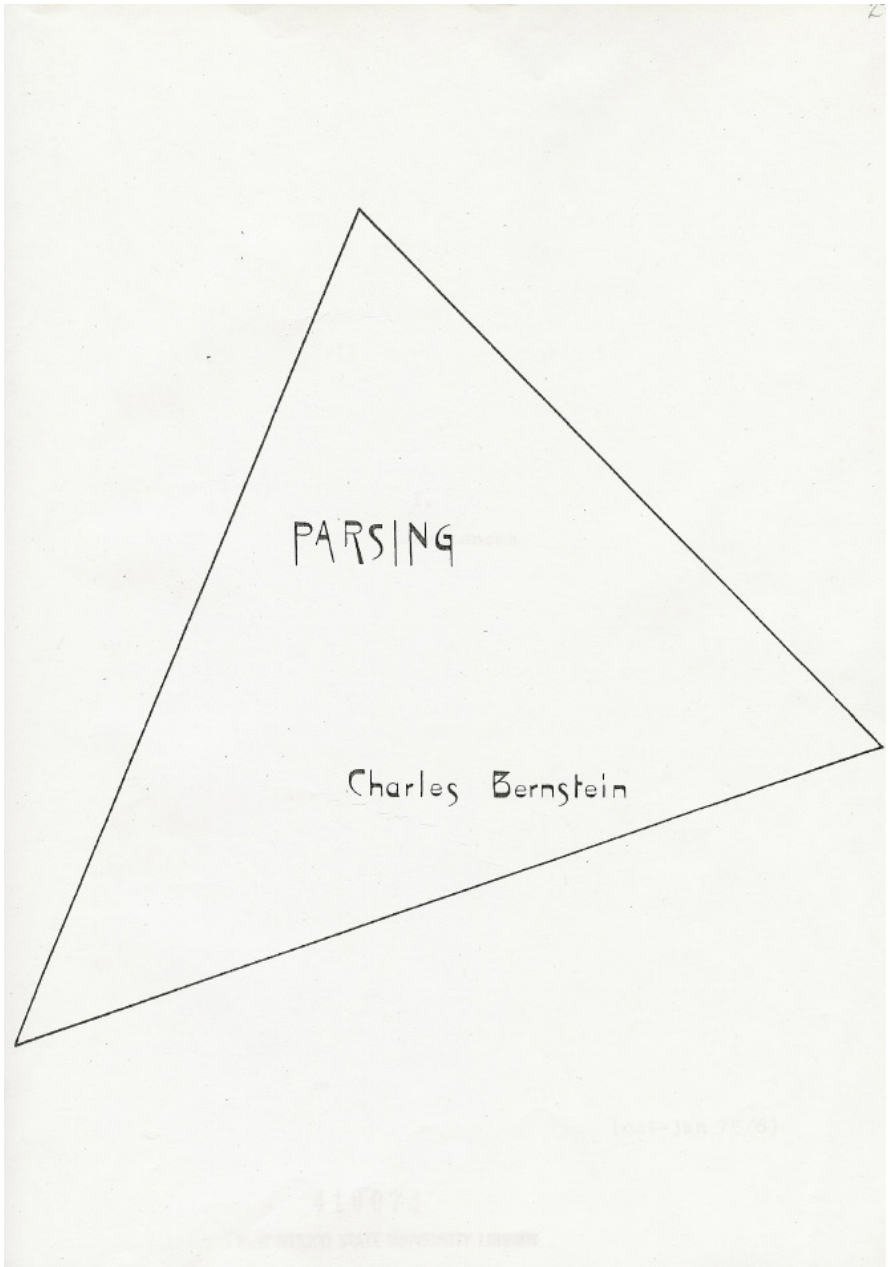
WITH AN INTERVIEW BY NIE ZHENZHAO AS AN APPENDIX

Parsing / Jäsentäen

© 2009 by Charles Bernstein, Leevi Lehto, Nie Zhenzhao
ISBN 978-952-215-081-3
Cover Art by Susan Bee

Printed by BoD – Books on Demand, Norderstedt, Germany

ntamo
2009
www.ntamo.net

& TRANSLATED INTO FINNISH AS JÄSENTÄEN BY LEEVI LEHTO
WITH AN INTERVIEW BY NIE ZHENZHAO AS AN APPENDIX
NTAMO, HELSINKI

Translators word / Suomentajalta

To me, this book from 1976 has become to be one of the fundamental works on, yes, fundamentalism(s) – in the sense in which the author, perhaps symptomatically, states in the interview with him by the Chinese scholar, Nie Zhenzhao (printed here as an appendix): "I was interested in getting to a *basic* unit of speech ..." (my emphasis)

One can claim that fundamentalism, a nationalistic ideology, say, on one hand always relies on the idea of an absolutely fixed, concrete context (place, origin), on the other, again, abstracts from this a context-independent measure to evaluate anything, anywhere, outside of itself. *Parsing* studies this logic by dismantling the context in a radical way: there is no one sentence, or even word, in it for which we could tell the "exact" reference. This gesture is optimistic and pessimistic at the same time: this freeing of language opens it to music (though it may not be evident at first hand, *Parsing* is, if anything, poetry for the ear), yet the music seems to proceed in the minor key, radiating a "plaint of despair or melancholy or disappointment or separation" (the interview, again). The important, even disturbing, question here is whether, and in what measure, this veiling is addressed at language itself: will relying on its possibilities at the same time mean admitting its fatal limitations?

This publication is based on the insight that a work concentrating on dismantling the context(s) will itself deserve to be detached from its contexts – translated. One could except the "basic sentences" in the work's first section to be translatable "right away", yet the musicality of the composition complicates matters in a manner that is both simple and paradoxical: in the Finnish language, where the manifest sense of a sentence is less dependent on the order of words, the repetitive starting of them with the same word will inevitably produce intricate siftings, added meanings, noise. At least, a mechanical, word by word translation would have erased even the little we know about the context of the "Sentences" section – the fact that a large part of it is colloquial speech. To preserve this context, I have let the oral

Tästä kirjasta vuodelta 1976 on tullut minulle yksi – hmmm – fundamentaalisia teoksia aiheesta fundamentalismi(t) – hengessä jossa tekijä, ehkä oireellisesti, sanoo tässä liitteenä painettavassa haastattelussa kiinalaiselle tutkijalle Nie Zhenzhaolle: ”minua kiinnosti pääseminen tiettyyn puheen *perustavaan* yksikköön...”

Voidaan ajatella, että fundamentalismi, kuten mikä tahansa kansallisuusaate, nojaa yhtäältä ajatukseen ehdottomasti kiinnitetystä, konkreettisesta kontekstista (paikka, alkuperä), ja toisaalta abstrahoi tämän kontekstiriippumattomaksi mitaksi ympärillä – missä tahansa – olevan arvioimiseksi. Parsing tutkii tätä logiikkaa purkamalla kontekstin radikaalisti: yhdestäkään sen lauseesta tai sanastakaan emme voi tarkkaan päättää, ”mihin se viittaa”. Ele on yhtä aikaa optimistinen ja pessimistinen: kielen tällainen ”vapauttaminen” avaa sen *musiikille* (vaikka sitä ei ole aivan helppo heti huomata, Parsing on, jos jotakin, korvan runoutta), mutta samalla, tämän musiikki tuntuu kulkevan mollissa, se huokuu ”kollektiivisen epätoivon *valitusta* tai melankoliaa tai pettymystä tai eroa” (sama haastattelu). Tärkeä ja häiritseväkin kysymys tässä on, missä määrin tämä valitus kohdistuu kieleen itseensä: onko sen mahdollisuuksiin turvautuminen samalla sen fataalien rajojen myöntämistä.

Tämän julkaisun lähtökohtana on ajatus, että kontekstin (kontekstien) purkamista tutkiva teos ansaitsee itse tulla irroitetuksi kontekstistaan: käännetyksi. Voisi ajatella, että teoksen ensimmäisen osan ”peruslauseet” olisivat esimerkki tekstistä, joka on ”ilman muuta” käännettävissä, mutta komposition musiikaalisuus mutkistaa asiaa tavalla, joka on sekä yksikertainen että paradoksaalinen: suomen kielessä, jossa lauseiden ilmimerkitys on vähemmän sidoksissa sanajärjestykseen, niiden toisteiden aloittaminen samalla sanalla tuo mukanaan usein hienovaraisia siirtymiä, lisämerkityksiä, hälyä. Ellei muuta, mekaaninen pelkän ”merkityksen” kääntäminen olisi häivyttänyt senkin vähän, jonka tekijä on antanut meidän tietää ”Lauseita”-jakson kontekstista: että ne ovat suurelta osaltaan arkipuhetta. Tämän kontekstin

quality of the sentences invade their orthography as well – in a manner that in fact wouldn't even be possible in English.

In the second section, the dismantling of context (i.e. *its primacy*) is effected not at the level of sentences, but that of words. Here the translator, in stead of risking to loose or inadvertently change the "meaning" or "sense", must be careful *not to create it* where it does not exist in an unambiguous way. Already the fact of the Finnish words necessarily carrying the inflections with them will make it hard to convey the syntactic indeterminacy of many words in the original. To prevent myself understanding too much, I thus decided to let Google's translate function do the first draft for me. With the help of that, I hope the end result at least to hint to this, yes, fundamental, truth about all (at least poetry) translation: everything else (the context, the prosody and rhythm, the sound, etc.) is always translatable; what irreversibly will escape the effort to mediate it in full, is the manifest, immediate, intuitive (whatever) meaning itself.

This is the failing that I – wailing – wanted to convey to my reader.

Leevi Lehto

säilyttämiseksi annoin arkipuheisuuden suomennoksessa tunkea myös oikeinkirjoitukseen – tavalla, joka englannin kielessä ei toisaalta olisi mahdollistakaan.

Toisessa jaksossa kontekstin purkaminen (joka on sen nostamista pääosaan) tapahtuu lauseisen sijasta yksittäisten sanojen tasolla. Tässä kääntäjän riskinä on – ”merkityksen” kadottamisen tai tahattoman muuttamisen sijaan – sen luominen sinne, missä sitä ei yksiselitteisesti ole. Jo suomen sanoihin pakosta sisältyvät taivutuspäätteet tarkoittavat, että monien alkutekstin sanojen syntaktisen aseman epämääräisyyttä ei voi sellaisenaan välittää. Estääkseni itseäni liikaa ymärtämästä, annoinkin raakakäännöksen tekemisen tästä jaksosta Googlen translate-toiminnolle. Toivon, että lopputulos sen tukemana edes vilauttaa tätä, (ainakin runo)kääntämisen fundamentaalista – hmmm – totuutta: kaikki muu (konteksti, poljento, sointi, rakenne jne.) on aina käännettävissä; se mikä peruuttamattomasti pakenee ja jää aina jäännöksettömästi välittymättä, on ilmeinen, välitön, intuitiivinen (miten vain) merkitys itse.

Tämän olen halunnut – valittaen – välittää sinulle, lukija.

Leevi Lehto

bilingual

published in helsin

out of context
the.

incompr with a f
an early work by the A

rauc.
nyt: suomenk. sanat suo

Parsing
Jäsentäen
and poetr
1976

orig. publ. as
ntamo 2009
space

with an interview by Nie Zenzha

L=A

CB NZ LL

the reader of suomi

to be revised by
enjoyed pars

cover Ar by Susan Bee

sed ed.

a Charles Bernstein Nie Zhenzhao Leevi Lehto feature